

השרים שמעמדם בסכנה — יוסף, שבן-גוריון החליט לחסל את מרדו, ובכור שיטרית, שטיעתו מפולז

אולי „חרות“ והדתיים? אורי צבי גרינ' ברג („חרות“ מימין) מסביר את המצב למשה שפירא (הפהומיז). „חרות“ אינה שותף ציוני.

אולי קואליציה של המרכז? יעקב גיל (צ.כ.), מימין מתקרב לאיש אגודי, מר מזור. אך מפלגות המרכז חלשות מדי בכנסת זו.

האפשרות קואליציה אחרת? דוד הכהן (מפא"י, מימין) ממשיש את הדופק של ריפטיין (מפ"ם), אין סיכוי.

המכשור האחרון — דוד צבי פנז (ימין) מגייס את ההתנדדות בקרב הדתיים. אך הרוב תומך בספירא

היכוס אחרון של הדתיים — להיכנס או לא? משה שפירא (ימין) אומר — כן, אין מה להרויח באופוזיציה. בבחירות יפסידו.

הרגע הגורלי: הדתיים מקבלים את האול"ט שטמסום האחרון של דוד בן-גוריון. ראש הממשלה יודע שהדתיים לא ירצו לוותר על השלטון.

היהיה השעיר לעזאזל? דב יוסף פונה לעקיבא גלובמן, איש מפא"י הנאמן. אך גורלו של יוסף כבר נחרץ.

אישים המעוררים ענין, הפורצים את גדר המקובל, עצמאיים במחשבה ובכתיבה, אין בכנסת בכלל. מנהיגי המח' תרות, שהיו פעם עטופי מסתורין, נתגלו כאנשים אפוריים למדי, ללא מקוריות רבה. היחידי הגורם לעתים לאפתעות הוא ראש הממשלה עצמו, המצטיין יותר במקוריות של ביטוי מאשר במקוריות של הזון מדיני.

כנסת זו, שאינה לא אסיפה מכוננת, ולא קבוץ של אישים בולטים, וגם לא מבצ' לרגשות ולשאיות הנוכחיים של ההמונים — כנסת זו החליטה, עתה, להמשיך בכהונתה.

לולים בחוקי-חירום אלה, דובר אחרי דובר קם וטען שפלטתונה אינה מדינת-חוק, כי אם מדינה של שרי-רות משטרית — ועדה אחרי ועדה אישרה את ה' עובדה ברור' רשמי.

למראית עין פועלים כיום חוקים אלה רק לגבי 15% של האוכלוסיה — האזרחים הדוברים-ערבית אשר חוקי-החירום הם חוק עליון להם, אולם למעשה תלויים חוקי-חירום אלה על ראשו של כל אזרח. לא פעם ניסה שר-המשפטים להשקיט את הלבבות בטענה (ההגיונית) שאין הממשלה חושבת להשתמש בחוקים. אלא שטענה זו אינה מוכיחה דבר: אפשר להשתמש בחוק בכל יום ובכל שעה.

יש אומרים שמדינת-ישראל תהיה נתונה במצב-חירום כל עוד אין חווי-שלום חתומים בינה לבין אר' צות ערב. אם כן, היה לצפות לכך כי מצב-החירום יימשך דור אחד או שניים — שכן אף אחד משני הצדדים אינו חולם אפילו לשים לו קץ. במלים אחרות: חוקי-וועדה אלה, יוסיפו לשמש תחליף לחוקת-יסוד עד סוף כל הימים.

גידופים ותקלוימי-מפדגות. איש לא שפך דמעה כשנתקבלה לראשונה הידיעה שכנסת זו תפוזר, ושתי-ערכנה בחירות חדשות. עם כל האהדה למוסד זה, שהוא הראשון אחרי אלפים שנה וכו', אין להתעלם מן העובדה שגוסף על כשלונה בביצוע תפקידה העי' קרי נכשלה, פחות או יותר, גם ברוב שאר השטחים. הויכוחים בכנסת עמדו תמיד על רמה נמוכה ל- מדי, ולא זו דוקה בשל הסערות הפורעות, מלות-הגנאי הולגאריות והגידופים. חשוב יותר: רוב חברי-הכנסת הם עסקני-מפלגות מקצועיים שידעוניהם בעניני הי' סוד של הכלכלה, הצבא, עניני-ערב וכיוצא בהם מוגי בלים ביותר, אם לא אפסיים. מעולם לא התקיים בכ' גסת ויכוח ראוי לשמו על אופיו של צבא-הגנה או על המצב הפנימי בארצות ערב (עבדאללה-פארוק, תנועות-המחתרת, המעוטסם הלאומיים). הויכוחים ה- כלכליים היו ברובם המכריע אינפנטיליים או דמגור גיים. חוקים הנוגעים לגורל של דורות נתקבלו בפזי' זות, בהרמות-יד אוטומטיות, ללא דיון אמתי, ללא הבנת משמעותם.

אפילו הנושא החשוב ביותר — תקציב המדינה — אינו מעורר בכנסת אלא ויכוחי-סרק, שר-האוצר שפך על הצירים המסכנים ים של מספרים, שלא היתה ל- צירים השהות לעכלם, הפסיפונים ניגנו את תקליטי- המפלגות, והענין עבר בשלום.

הכללי, תקופת-כהונה של 4 שנים לכנסת, הנאלצת ל- נהל התפתחויות כה דינאמיות, היא בלתי-מוצדקת. אפילו לסגסא של ארצות-הברית, מדינה יציבה הר' בה יותר, נערכות בחירות כל שנתיים.

פשיטת רגל וחוקי-שבת. מי קבע בכלל שי' אסיפה זו חתה 4 שנים? היכן החוקה המסדירה את פעולתה, את סמכויותיה, את כינוסה ופיזוריה? שאלה זו מובילה ישר אל כשלונה המחפיר של הכנסת, אל המעילה אשר מעלה בתפקידה. בינואר 1949 לא הלכו הבוחרים לבחור ב„כנסת“, מושג דתי-למחצה זה עוד היה טמון בנבכי העבר. ה- בוחרים הלכו להצביע בעד אסיפה-מכוננת. אסיפה שתפקידה העיקרי יהיה לקבוע חוקת-יסוד למדינה, חוקה שתעמוד מעל למדינה, גם מעל לכנסת. והפרט היה מובן מאליו: שהאסיפה המכוננת תתפזר אחרי שכוננה את אשר היה עליה לכונן, ותפנה את מקומה לפרלמנט שינהל את הענינים היומיומיים.

תפקיד עיקרי זה התנדף ברגע שהתכנסו 120 שליחי-המפלגות במושבם הראשון בירושלים. כי הנה נתברר כי לא תיתכן ממשלה אלא על יסוד שותפות מפא"י-דתיים (שותפות מפא"י-מפ"ם לא היתה אפשר' רית, בשל הצורך בקבלת כספים מן הדוד העשיר ב' אמריקה). ואם יש דבר אחד אשר שני שותפים אלה אינם יכולים להסכים בו, הרי זה הדבר ששמו חוקה. אפשר לשאת ולתת עם איצ'ה-מאיר ליון על השתחוחת לאמריקה, על קיצוב נעליים, על פשיטת-רגל כלכלית. אך גם סבלנותו של איצ'ה-מאיר ליון פוקעת כשהמדובר בבשר-חזיר, חוק שבת ודברים טובים אחרים.

התוצאה: אחרי שנה וחצי של כהונה רבת-פאר של מיישהית-האסיפה-מכוננת אין איש יודע אם תה' יה לנו, בעוד שנה, מדינה חילונית או דתית, מדינה של בולשת פוליטית או בולשת-כשרות או חרות ל' ברלית. הכנסת תוכל לחוקק מחר חוק שכל אזרח חייב ללכת שעה אחת ביממה על ידיו, או לאכול פו- דינג של „תנובה“, ושום בית-משפט לא יוכל להח' ליש (כמו באמריקה) שחוק זה סותר את עקרונות ה- חוקה, כי אין בכלל חוקה.

לדור אחד או שנים. שום פרט אינו מטיל אור על עובדה זו כקיומם של חוקי החירום של המנ' דט במדינת ישראל. לפני מלחמת-העצמאות גייס הישוב העברי את מיטב המוחות המשפטיים כדי להוכיח את כל הו- עה, את כל העוול, את כל השחיתות המוסרית הכ-